

Cinquanta anys de coneixença

El poeta i filòleg Pius Morera recorda quan, ara fa tot just cinquanta anys, Carles Miralles i ell van guanyar el primer premi Amadeu Oller per a joves poetes

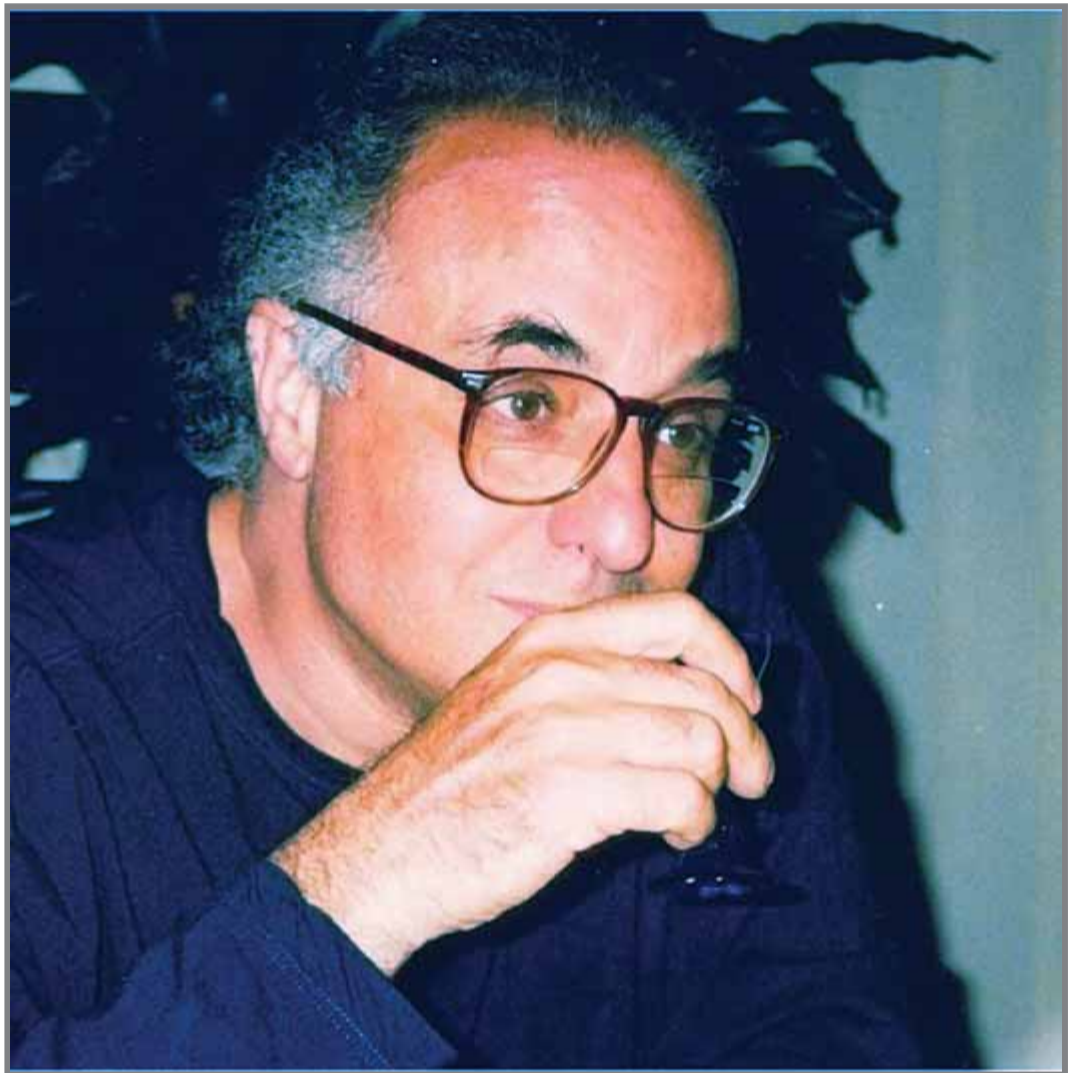
Era el 1965, l'any en què el món va perdre T.S. Eliot. Mikimoto va néixer aquell any i no creiem que llavors pensés en els Estats Units. L'any en què un grup de gent forassenyada atorga per primer cop el premi Amadeu Oller a la parròquia de Sant Medir. En Pere Quart presidí el jurat. Una figura impressionant. Dos marrecs el guanyen, i no crec pas que fóssim més que això. Carles Miralles, amb *La terra humida*, i jo, amb *Un mocador d'herbes per a jòquers* vam tenir l'atreviment de guanyar-lo. El Generalísimo encara feia de les seves. Davant del Carles, més jove que jo, però amb més autoestima, vaig sentir que empetitia, tot i que llavors havia fet més coses que no pas ell. La seva personalitat em va atreure tant, que vaig seguir des d'aleshores tant el poeta com el crític fi i agut. Només vull esmentar una obra poc coneguda que porta per títol *Eulàlia*, el nom de la seva filla, que aplega un conjunt d'estudis i notes de literatura catalana i que edità el 1986 Edicions del Mall. Vam estar anys sense veure'ns, però ves per on jo era a prop seu. Vam coincidir, de tota manera, un dia per dir uns versos davant el públic fidel de la parròquia. Crec recordar que érem deu poetes i només el recordo a ell.

Les llargades dels pròlegs

Trenta anys després, el 1995, torno al premi com a secretari del jurat. Sempre recordaré que aquell any va guanyar Anna Martínez Deu pel poemari *Sense escac ni mat*, i sempre recordaré que vaig tenir una notable sorpresa. El poemari havia d'anar encapçalat per un pròleg col·lectiu dels membres del jurat. Cadascun deia la seva sobre l'obra, amb un resultat polièdric. En Carles Miralles n'estava cofoi, possiblement perquè ell era el que havia incitat a fer-ho així. Però la seva part sempre va ser la més breu, densa, abstracta i sintètica. Aquell any vaig fer-la més llarga i m'ho van retreure, no pas ell, que va poder veure en mi un somriure sorneguer. L'escena va repetir-se durant uns anys fins que un altre va fer-lo més llarg. Em sembla que fou l'Antoni Pladevall.

De seguida vaig entendre per què ell era el president. Quan tots els membres del jurat havíem apostat més o manco per un poemari, ens sortia sempre amb el mateix estirabot. "Parlem-ne una mica més", feia. En moltes ocasions aconseguí capgirar la situació. Tenia contradiccions, o potser no. Algun cop deia que un no sabia fer versos, però sovint s'inclinava per aquesta mena de poetes, simplement perquè no eren tocats i posats, simplement perquè eren més divertits.

Vaig anar un parell o tres de cops a dinar amb ell. Ben a prop de la Universitat, on tenia el despatx. Ara el restaurant ja no existeix o,

potser, ha canviat de nom i de propietari. Tot i que sóc xerraire, vaig preferir que ho fes ell. I tot i que vam parlar de com ens havien anat les coses, vam explorar sobretot els seus estudis literaris, en especial un sobre Salvat-Papasseit que em tenia fascinat, on mostra feientment la seva agudeses analítica. Un cop em va invitar a compartir taula amb els seus, els companys de professió i els deixebles. Vaig arribar a la conclusió que si hagués estat un sopar, hauria estat sant.

Haig de dir que en Carles era terriblement presumit. Amb el retrobament va iniciar-se entre nosaltres una disputa que em sembla que no vam tancar mai. No la vam tancar perquè a cap dels dos ens interessava tancar-la. Era el joc de dos adults que se sentien joves. Em retreia que ell era més jove, no que jo fos més gran, i jo li responia que de cap de les maneres, que teníem la mateixa edat. Hauríem pogut fer, si ens ho haguéssim proposat, un duet trobadoresc magnífic i ric.

El càncer ha estat el mal lleig dels membres del jurat de l'Amadeu Oller. Tant Maria Mercè Marçal com Isidor Cònsul van anar-se'n per la seva culpa. Costava que fos proper, però un cop, després que jo hagués superat un càncer de còlon, se m'apropà i em xiuxiuejà a

cau d'orella que ell també n'havia patit un, de càncer. Crec que el vaig fer patir i va voler que ho sabés. Va exterioritzar just en aquell instant la dolcesa que duia dins. El Carles també em va fer patir. De fet, en aquest punt, se li va ocórrer el llibre *No me n'he anat*. Nou poetes seleccionaren vuitanta-set poemes tot dient el perquè de la tria. Vaig anar-me'n tres dies a Igualada, d'on sóc, i vaig endur-me'l juntament amb *Aspra dolcesa*, la poesia que havia escrit entre el 1963 i el 2001. En la intimitat d'una habitació del Ciutat d'Igualada vaig escriure un homenatge a l'amic a partir del poema que comença amb aquest vers: "Ha vingut el fred del rossinyol."

Un virus hospitalari...

Després, el 2009, vingué *Lombra dels dies roja*, un llibre cabdal del qual vaig triar tres poemes per al llibre antològic *Premi Amadeu Oller, 50 anys de poesia* que em van encarregar. El Carles, com dic en el pròleg, fou qui, molt abans, va dir-me: "Podries encarregar-te'n tu." Encara va ser a temps de veure l'antologia i, em consta, que va repassar els perfils dels setanta-nou poetes gràcies a la família que els hi va llegir. Ell ja no podia, un virus hospitalari se'n va apoderar i se'l va endur. ✱

Carles Miralles
brindant en una
imatge del 1980
FAMÍLIA MIRALLES